

105/49 HUCURÂT SÛRESİ (4)

(...dünden devam)

Taberî'deki bir rivayete göre bu âyet indikten sonra çok ağlayan Sâbit, evindeki ahıra girmiş, karısına kapıyı arkadan üstüne demir destekle kapatmasını söylemiş. Asım ibn Adî, onun durumunu Allah'ın Elçisine bildirmiş. Allah'ın Elçisi Âsım'ı gönderip Sâbit'i çağırtmış. O zaman kapının desteğini kırarak Sâbit'i, kendisini kapattığı ahırdan çıkarmış ve beraberce Allah'ın Elçisine gelmişler. Allah'ın Elçisi Sâbit'e, ağlamasının nedenini sormuş.

Sâbit:

— Ben yüksek sesle konuşurum. Bu âyetin, benim hakkımda inmiş olmasından korkuyorum, deyince Allah'ın Elçisi:

— Güzel yaşayıp şehid olarak öldürölmeğe ve cennete girmeğe razı olmuyor musun? demiş. O da:

— Allah ve Elçisinin müjdesine razıyım. Bundan sonra bir daha Allah Elçisinin yanında sesimi yükseltmem, demiş (Câmi'u'l-beyân: 26/118).

Sâbit'in yüksek sesle konuşması, ma'zeretinden dolayı idi. Kendisi sağır olduğu için ancak yüksek sesle konuşulduğu zaman duyardı. Bu yüzden kendisi de yüksek sesle konuşmağa alışmıştı. İşte "Belki farkında olmadan Allah'ın Elçisinin yanında da sesimi yükseltirim de amelim boşa gider" endişesiyle artık Allah Elçisinin yanına gelmeğe cesaret edemiyordu.

Bu zât, Yemâme günü, kefenini giymiş olarak gelmiş, Müslüman ordusunun saflarında açılma (bozulma) olunca: "Siz akrânınıza ne kötü örnek oluyorsunuz!" deyip öne atılmış, şehîd

oluncaya dek savaşmıştır (Câmi'u'l-beyân: 26/11 ve devamı). Şehîd olan Sâbit'in üzerinde bir zırh vardı. Ölümünden sonra kendisini ru'yâda gören bir sahâbîye, Sâbit şöyle demiş:

— Sana bir vasiyet edeceğim, sakın rü'yâdır deyip ihmal etme. Ben dün öldürüldüğüm zaman Müslümanlardan biri yanıma gelip zırhımı aldı. O adam, ordunun en uzak yerindedir. Çadırının yanında, kazığına bağlı bir at vardır. Zırhın üstüne bir çömlek koymuştur. Çömleğin üstünde de yük vardır. Hâlid'e git, söyle, zırhımı ondan alsın. Medine'ye gittiğin zaman da Ebubekir'e git, benim şu kadar borcum olduğunu ve falan kölemin azad olduğunu söyle.

(devamı yarın..)